

igyunk egy fröccsöt

fekete richárdnak

*beszakadtak a felhők ahogy a szájpadrás
a torokba önti minden szavát tegnap óta
levél volnék mi 77 néven zöldül
de fonnyadt sárkánynövény vagyok sütésben
napszemüveg szürkülletben napfény kell
száradón szomjazom rothadok túllocsolva
törtfényű pikkelyeim lehullnak a porba és
a betonszürke ég minden árnyalata kék
két nap után felköhögök néhány mondatot
semmi eredeti semmi új dolgozni kell rajta
alpinisták fel-le járnak a szembeházon
fázom mondja pulóverem mondja sálam
pokrócom szárnyát mint szégyellős virág
bimbósan tárom és magamra zárom mint a
lakást nyikorog kint a hinta és konténerben
építési törmelék estére annyi fény sincs
hogy az ég alján könnyű felespohárként
törne szét ha így hát így sötétben
fogunk beszélni mert már rég beszélünk.*

kong a gong

*a nap akár a tv-torony konvektorosan meleg
van mint egy tauntaunban hiába sötétíték
az izzadság relaxáival forrónadrágos lányok
járnak mindenütt az utcasugáron nevetések
szirmoznak mint az ejtóernyők és gesztenyek
kacagnak gumilabdásan a kocogókat nem is értem
így telik el négy évszak lét lét lét lét
nyelem a nyelést nyelvünk így telnek a telek
telünk idő idősidik satöbbi zoli szerint nem látunk
ki a nyelvünkéből alighanem talán fölénk borul*

*a vemhes ég tonnapára szakadékmennyország
pirosfehérvölden szégyenkeznek a megerősakolt
fák kézzel-lábbal bort rendelünk egy város
testvéri folyópartján felettiünk kéklőn ketyegnek
a csillagok tragikusak mint marlon brando
ne bízz a pillanatokban elérnek a hullámok
aprózöld kerekük követnek hajnali ének
kis piros vonat a szádból privát adás
szemem fehérjében nikonszürkület terrorkürt
nézem amint látok sárga folyó sárgán folyik
lassan elpárolgok teregetett ruhák szárazon
kongok a kukásautón bizony megolajozhatnák
a hidraulikát nincs vége elfojtok egy zárlatot
magnéziumhullámgörbén fekszik és ég a kék.*

Szederkényi Ervin és Takács Zsuzsa a szigligeti alkotóházban